

Ferran Terra

“Em queda molt per millorar”

Per les seves cames passa bona part del futur del nostre esquí alpi. Ferran Terra (Mataró, 10/03/1967), “la Bombita”, afronta la seva cinquena temporada dins de la disciplina de la RFEDI, convençuts de les seves possibilitats i amb ganes de seguir progressant. És jove i encara té molts èxits per endavant, i condicions no li manquen.

Arriba més o menys puntual, de la mà de la seva parella, amb el cabell de punta, un penjoll al coll, lluint una imatge més aviat desenfadada. De fet, si algú el veiés a la vora del mar es pensaria que es tracta més d'un surfista que no pas d'un esquiador. D'una persona que d'ençà que té ús de raó és passa més de mitja vida a la muntanya, evolat de neu, viatjant amunt i avall amb l'únic objectiu d'arribar algun dia a ser un dels millors esquiadors del món. Ell està convençut que pot arribar a ser-ho, però també té clar que si pel que fos no segueix en la línia ascendent que porta ara, no tindria cap problema a penjar els esquís. És jove i viu ràpid. Toca de peus al terra, mai millor dit, i sembla que tingui les idees clares.

Més personal

Nom i cognoms: Ferran Terra Navarro.
Data i lloc de naixement: 10 de març de 1967, Mataró.
Club: Club d'Esquí Puigcerdà (PEC).
Sobrenom: la Bombita.
Marques: Esquís i botes, Rossignol. Casc i ulleres Brilo. Guants Level. Pals Dipiron.
Tria un dorsal: L'1.
Per menjar: pizza o pasta.
Millors pistes trepitjades: La d'Are i Finlàndia són impressionants. D'aquí, la Molina.
Últim llibre: La sombra del viento.
Disc: el de Fito i los Fitipaldis.
Pel·lícula: Pirates del Carib 2.
Actors preferits: Stallone o Schaweneger.
Altres esports: Futbol, de davant, i hoquei gel.
Ídols: Tomba i Miller.
Un canal de televisió: Eurosport o Teledporte.

Ferran, a les portes de la nova temporada, quin balanç podries fer de la passada?

La temporada va anar molt bé. Ja vàrem començar molt bé a Xile quan vàrem anar al setembre, on vaig baixar molt els punts FIS. Em vaig col·locar amb 29 en gegant, 38 en supergegant, 40 i pocs en descens, allà ja vam veure que anava molt bé. Aquests resultats em van ajudar a què a les competicions d'Europa pogués sortir amb un millor dorsal. Però, la temporada va ser difícil, ja que va haver-hi poca neu. Se suspelien les curses, anàvem amunt i avall, i el punt culminant va ser quan em van dir que anava a Are. Va ser una sorpresa, i vaig aconseguir uns resultats que no m'esperava. Després vaig anar al Mundial Júnior i no va anar gairebé. Podria haver estat entre els deu primers, però en el descens em vaig caure, en el supergegant vaig perdre mig segon i ja no vaig entrar dels deu primers, i en el gegant no em vaig col·locar entre els 30 primers; però tot és experiència. Després, als Campionats d'Espanya en gegant vaig fer segon, primer en eslàlom i en l'absolut a Candanchú va anar tot bé.

Ets un esquiador força polivalent.

Jo sempre dic que l'eslàlom se'm dona malament i no m'agrada. Ho passo malament. No m'agrada tocar els pals, estar patint per si entro o no entro als pals i anar molt lent. Pateixo molt per arribar a baix. En canvi, el descens és velocitat i és el que a mi m'agrada des de sempre. El gegant se'm donava pitjor, però aquest any ho he fet molt bé. La temporada passada no hi havia molta neu, i aleshores no vaig poder fer moltes curses de velocitat i sí, de gegant, que sempre l'entreno molt perquè és la base de tot.

I el supergegant?

Tampoc se'm dona massa bé, perquè jo sóc d'anar recte o girar, i el súper és un intermedi; i jo ho vaig recte i em surto, o giro massa. Em costa molt trobar el punt mig del supergegant, tot i que hi ha curses que ho he fet bé, com ara el d'Are. La pista era com d'esquiorbòs, i a mi m'agrada moltíssim. Hi havia un dubbie, un embut i era una pista molt bèstia.

Celes Piedrabuena

Albert Palau

I com entrenes el descens?

A Espanya és impossible, ja que no hi ha cap estació que et tanqui una pista per entrenar. Llavors, normalment a Xile sempre entrenem bastant la velocitat, i després jo quan entreno descens és quan faig les proves de la cursa i la cursa. És molt difícil entrenar el descens, o ho fem amb un equip com Àustria o França. Gràcies a què Lluís Breitfuss, el nostre primer entrenador de l'equip nacional, va arribar un dia i va dir de fer descens amb ells.

Què és el que hauries de millorar de cada disciplina.

Em queda molt per millorar. En descens he d'anar agafant experiència, per deixar córrer bé els esquís, millorar les línies i assolir una bona posició sobre els esquís. En supergegant haig de trobar aquest punt mig que no trobo. Tinc sort que des de petit sé lliscar els esquís, i els sé deixar córrer. És una cosa que es porta dins, posar molt ràpid els esquís en pla i buscar que corrin. En supergegant ho busco, però igual giro massa. En gegant ara canvien les mesures dels esquís, però si vaig pujant com l'any passat ja està bé.

Quan temps fa que estàs amb la RFEDI?

Aquesta és la quarta temporada. La primera va ser al passar d'agilitat a juvenil, i estava com un equip de tecnificació. No hi era dins però anava amb ells de tant en tant. Diguem-ne que estàs a dins quan et donen el vestit. Al segon any ja em van agafar i ja vaig començar amb l'entrenador Lluís Breitfuss, Pau Illa com a preparador físic, Xavi Pregonas com a preparador d'esquís. El primer any va ser difícil, ja que estàs molt de temps fora de casa. A poc a poc et vas acostumant. El segon any va anar bé. El Lluís ho va deixar i va entrar Marco Viale.

Quines diferències hi ha entre Lluís Breitfuss i Marco Viale.

Són diferents. El Lluís és de la Molina i jo era de la Molina. Ens veiem gairebé cada dia, i el Marco és de Sestrières, Itàlia, i llavors no hi ha tanta relació. Cada entrenador és diferent, i el que tu has de fer és agafar el més bo de cadascú. Per exemple, el Marco és bo perquè té bastants relacions amb l'estranger. Així,

Ferran Terra va aconseguir la medalla de plata als Campionats d'Espanya Júnior de La Molina la passada campanya.

Els seus millors resultats de la temporada passada

1 d'abril	Cursa FIS a Andorra, Arcalis	3r en eslàlom
31 de març	Cursa FIS a Andorra, Pal	5è en eslàlom
27 de març	Cursa FIS a Espanya, Formigal	2n en gegant
23 de març	Cursa FIS a Espanya, Formigal	2n en gegant
22 de març	Campionats d'Espanya, Candanchú	1r en gegant
15 de març	Campionats d'Espanya júnior, La Molina	1r en eslàlom
14 de març	Campionats d'Espanya júnior, La Molina	2n en gegant
8 de març	Campionat del Món júnior, Altenmarkt, Àustria	22 en súper gegant
22 de febrer	Campionat d'Itàlia júnior, Sella Nevea	16 en súper gegant
21 de febrer	Cursa FIS, Sella Nevea	13 en descens
14 de febrer	Campionat del Món,	Are 33 en gegant
12 de febrer	Curs FIS,	Are19 en gegant
2 de febrer	Cursa Citizen, Alpe d'Huez, França	1r en gegant
1 de febrer	Cursa Citizen, Alpe d'Huez, França	1r en gegant
11 de gener	Cursa júnior, La Villa, Itàlia	8è en gegant
14 de setembre	Copa de Sud-Amèrica, Termas de Chillan, Xile	14è en descens
5 de setembre	Copa de Sud-Amèrica, Termas de Chillan, Xile	4t en eslàlom
3 de setembre	Copa de Sud-Amèrica, El Colorado, Xile	6è en gegant

entrenem molt amb l'equip italià, com ara amb Giorgio Rocca, i això ens ajuda a tenir-los com a referència, ja que els nois a Espanya no tenim la referència que puguin tenir les noies amb Maria José Rienda. És un entrenador que mira molts vídeos de la Copa del Món.

Quines aspiracions tens per a aquesta temporada?

Els de la temporada passada els vaig aconseguir tots, que era baixar dels 30 punts en gegant, en eslàlom entrar en més curses i estar allà en descens. Els d'aquest any seran col·locar-me entre els 30 d'alguna Copa d'Europa de gegant i descens, i buscar començar a fer una Copa del Món.

Fins a on creus que pots arribar?

Espero arribar a dalt, ja que si m'estic sacrificant tant, si tant sols estic 50 dies l'any a casa meua, és per arribar al més amunt possible.

Què vol dir estar a dalt.

Estar entre els deu millors de la Copa del Món. Anar a una Olimpíada i fer-ho bé, estar entre els cinc primers.

Quantes vegades deus haver somiat amb això, oi?

Moltes. És difícil, i ara falta que arribi. És difícil, però no impossible.

Deixem de somiar i mirem una mica al passat, quan vas començar a esquiar?

El meu pare, Manel Terra, i la meua mare, Susanna Navarro, van estar a l'equip nacional d'esquí. És a dir, que gairebé abans de néixer ja esquiva. Vaig néixer a Mataró, però cada cop de setmana anàvem a la Molina

a esquiar. Quan tenia un any i mig, quan encara no caminava, el meu pare ja em portava darrere a la motxilla esquiant.

Després quan vaig començar a caminar ja vaig anar a Núria, i seguidament vaig passar al club de la Molina amb tres anys, i vaig ser-hi onze anys, passant-t'ho bé.

I sempre t'agradava esquiar?

Sí, i a mi sempre m'agradava esquiar amb els grans. Si ells anaven rectes jo anava recte i mirava de seguir-los com podia. Més tard ja vaig passar al Consell Comarcal, vaig ser-hi uns anys, i després vaig passar al PEC, Puigcerdà Esquí Club, amb la meua mare d'entrenadora.

Tenies clar el que volies fer?

Sí, jo sempre veia els que duïen el vestit de l'equip nacional i les furgonetes, i deia que volia ser com ells. A poc a poc vaig anar fent curses. La primera cursa

que vaig fer va ser la de la Molina de l'1 de gener, i ja la vaig guanyar. D'aquí quedava primer destacat.

Però, quan vas veure clar que t'hi volies dedicar?

A veure, jo de petit jugava a hoquei gel de porter amb el Puigcerdà, esquiva, jugava a futbol i feia bàsquet. Va arribar un dia que el meu pare em va dir que no ho podia fer tot, i vaig triar l'esquí. Ho vaig tenir clar. El canvi, va venir quan vaig anar al col·legi d'Andorra dels Pirineus, a l'acadèmia d'esquí, aquí va ser on vaig començar a entrenar en serio, ja que amb la meua mare entrenava,

però era més passant-s'ho bé. Per a mi el més important és passar-ho bé esquiant, sinó m'ho passo bé no serveix de res. Crec que si de ben petit ja hagués començat a matxucar-me estaria cremat. Quan Si, i a mi sempre m'agradava esquiar amb els grans. Si ells anaven rectes jo anava recte i mirava de seguir-los com podia. Més tard ja vaig passar al Consell Comarcal, vaig ser-hi uns anys, i després vaig passar al PEC, Puigcerdà Esquí Club, amb la meua mare d'entrenadora.

Tenies clar el que volies fer?

Sí, jo sempre veia els que duïen el vestit de l'equip nacional i les furgonetes, i deia que volia ser com ells. A poc a poc vaig anar fent curses. La primera cursa

que vaig fer va ser la de la Molina de l'1 de gener, i ja la vaig guanyar. D'aquí quedava primer destacat.

Però, quan vas veure clar que t'hi volies dedicar?

A veure, jo de petit jugava a hoquei gel de porter amb el Puigcerdà, esquiva, jugava a futbol i feia bàsquet. Va arribar un dia que el meu pare em va dir que no ho podia fer tot, i vaig triar l'esquí. Ho vaig tenir clar. El canvi, va venir quan vaig anar al col·legi d'Andorra dels Pirineus, a l'acadèmia d'esquí, aquí va ser on vaig començar a entrenar en serio, ja que amb la meua mare entrenava,

però era més passant-s'ho bé. Per a mi el més important és passar-ho bé esquiant, sinó m'ho passo bé no serveix de res. Crec que si de ben petit ja hagués començat a matxucar-me estaria cremat. Quan Si, i a mi sempre m'agradava esquiar amb els grans. Si ells anaven rectes jo anava recte i mirava de seguir-los com podia. Més tard ja vaig passar al Consell Comarcal, vaig ser-hi uns anys, i després vaig passar al PEC, Puigcerdà Esquí Club, amb la meua mare d'entrenadora.

Tenies clar el que volies fer?

Sí, jo sempre veia els que duïen el vestit de l'equip nacional i les furgonetes, i deia que volia ser com ells. A poc a poc vaig anar fent curses. La primera cursa

que vaig fer va ser la de la Molina de l'1 de gener, i ja la vaig guanyar. D'aquí quedava primer destacat.

Però, quan vas veure clar que t'hi volies dedicar?

A veure, jo de petit jugava a hoquei gel de porter amb el Puigcerdà, esquiva, jugava a futbol i feia bàsquet. Va arribar un dia que el meu pare em va dir que no ho podia fer tot, i vaig triar l'esquí. Ho vaig tenir clar. El canvi, va venir quan vaig anar al col·legi d'Andorra dels Pirineus, a l'acadèmia d'esquí, aquí va ser on vaig començar a entrenar en serio, ja que amb la meua mare entrenava,

però era més passant-s'ho bé. Per a mi el més important és passar-ho bé esquiant, sinó m'ho passo bé no serveix de res. Crec que si de ben petit ja hagués començat a matxucar-me estaria cremat. Quan Si, i a mi sempre m'agradava esquiar amb els grans. Si ells anaven rectes jo anava recte i mirava de seguir-los com podia. Més tard ja vaig passar al Consell Comarcal, vaig ser-hi uns anys, i després vaig passar al PEC, Puigcerdà Esquí Club, amb la meua mare d'entrenadora.

Quants esquis fas servir en una temporada?

La temporada passada vaig començar amb deu parells d'esquis de descens. Vaig fer un test de velocitat per veure quins anaven més ràpids i em vaig quedar quatre. De supergegant també, tres o quatre. De gegant vaig començar amb dos, però a l'anar-me més bé del que jo pensava vaig passar a tenir-ne dos més, i d'eslàlom dos.

Ets un esquiador que cuida molt els seus esquis?

Des de sempre, quan he pogut m'he mirat de no fer de no fer els esquis. A mi em costa fer els esquis i prefereixo anar a prendre alguna cosa que estar preparant els esquis. El preparador d'esquis que tinc, ha estat la meua salvació.

I com t'agraden.

Els d'eslàlom com estiguin, ja em va bé. El preparador d'esquis que tinc és molt bo, sempre busca la perfecció amb els de gegant, que tinguin molt bon cantell. Per exemple, a Are, que era gel, era bàsic tenir un bon cantell, i després la cera tampoc és tant important. Ho és, però no tant. En velocitat s'ha de buscar bé la cera, la que corri més, i que els cantells no toquin molt la neu. Però això ho fa el preparador d'esquis, que és una meravella.

Et va millor la neu dura?

Normalment se'm dona millor la neu dura, ja que l'esquí s'afegeix més i la seva reacció és més ràpida. En neu tova ho passo més malament, ja que és més difícil girar.

Tenies o has tingut algun idol sobre la pista?

Quan era petit m'agradava el Tomba, per exemple, i ara Bode Miller.

Crec que pel que fa al caràcter tu i en Bode teniu una retirada?

Jo també ho crec. A mi m'agrada molt perquè no és com tots. Dona una imatge que passa de tot, però segur que després treballa com el que més. Ell esquia molt diferent de tothom, molt tirat enrere, però després li veus l'esquí i t'adones que en cap moment li derripen. A molta gent li agradaria ser com Bode Miller.

I en noies, amb qui et quedes?

Hem de mirar cap a casa, Maria José Rienda.

Què creus que té millor l'andalusa?

El seu cap, té un cap impressionant. Quan va començar a l'equip nacional no era de les millors, però es va anar sacrificant fins que ha arribat on és ara, gràcies a l'esforç i al treball.

Has entrenat amb ella?

Sí, molts cops. Primer m'agradaria agafar la simpatia que té amb la gent. Cau molt bé a tothom, perquè és molt simpàtica. Si està entrenant i li ve una nena i li demana un autògraf, li signa, puja al telecadre amb els nens petits i parla amb ells.

Abans parlàvem de la teua polivalència. Crec que t'agrada forçar l'esquicròs.

Sí, i he fet curses. Vaig fer una al Pas de la Casa i la vaig guanyar. És una especialitat feta per a mi. Sortir amb quatre corredors, rodejat d'ells. Sortir i buscar el

contacte amb un i altre, picar amb la resta, sempre m'ha agradat molt, arribes a un peralt i li claves una hostia al que va al teu costat. És molt divertit i emocionant.

Sembles una mica agressiu.

No. El que vull dir és que si vull girar, sé com fer-ho jo bé i fer que el del costat caigui.

T'agradaria dedicar-t'hi.

Jo sempre he dit que el meu és l'esquí alpí, i seguiré

fins que em vagi bé. Si veig que

un any no em va bé miraré,

perquè ha estat, però si al

seguent ja no milloro, jo noestic aquí per perdre el temps. I sempre he dit que quan deixi l'esquí faré esquicròs, m'agrada molt.

I també deies que t'agrada donar-li al parc.

M'agrada, però he de vigilar, ja que em trenco bastant. El meu pare té una escola de surf de neu -Snowboard Area-, i sempre anava amb ell i el grup de l'escola. Acabava d'entrenar i agafava una planxa de surf i estava amb ella. Pensava que en sabia i sempre em feia mal.

Amb tant anar amunt i avall, com portes els estudis?

No m'agrada estudiar. Mai, tot i que quan m'hi ficava ho treia fàcil. L'any passat vaig acabar batxillerat. Em van dir de fer algun mòdul d'esport, però se'm va fer

tard. Ja veurem, però és molt complicat, ja queestic

molts dies fora de casa.

En els instants previs d'una cursa, com et concretes?

Sí puc, arribo deu dorsals abans que el meu. És a dir, que em dono temps a arribar, canviar-me, moure'm

una mica i sortir, molt millor que està a dalt 20 minuts esperant. Jo no sóc d'aquells que es tanca en si mateix.

A vegades porto l'ipod, però aleshores et tanques massa i no escoltes a ningú. M'agrada més parlar i comentar les coses amb els companys, pensar en el trajecte, i quan ets a la portella dius que sigui el que Déu vulgui.

I un cop surts, ets dels que ho dona tot, dels que arisca al màxim o ets més conservador?

Normalment arrisco molt. Sempre sé fins on es pot arribar, però prefereixo caure'm i no arribar un o dos segons més del que em toca. Jo sóc més de baixar al màxim i arribar a baix bé, per anar a mig gas no baixo.

El dia de les classis d'Are vaig dir-me baixa a poc a poc que sinó no estaràs a la Copa del Món, i vaig baixar fatal. Baixava assegurant i no era jo. El dia de la cursa, vaig dir que ja que hi era ho havia d'aprofitar, que si quies la meua mare em veuria menys per la tele,

que si quies la meua mare em veuria menys per la tele,

però no podia arribar i que em donessin sis segons. Vaig baixar a mort.

La teua vida, tot i la teua joventut, és estressant. T'ha d'agradar.

Sí que m'agrada, perquè sinó no ho faria, però és molt dur estar a l'agost, quan tots estan a la platja o de vacances, i que tu hakis de marxar a tal lloc a esquiar.

Què és el que portes pitjor.

Fer la maleta. La meua mare em fa la maleta sempre, però carregar i descarregar ho porto fatal.

Què no et falta mai en la maleta.

Ultimament la PlayStation, i d'un temps ençà l'ordinador.

Ets jove i alhora experimentat. Un noi com tu que ha passat per totes les categories, com valora la feina que està duent a terme la FCEH?

S'està fent una bona feina. El que és bàsic és entrenar molt, però també passar-ho bé, sinó després molts ho deixen. Quan jo era aleví érem 200 els qui competíem, ara vas al Campionat d'Espanya Juvenil hi ha 40 noies i 70 nois. Suposo que no es diverteixen.

El dia de demà, quan pengis els esquis, et veus ensenyant el que sàpigues als més joves.

Sempre m'ha agradat estar amb els nens petits. M'agrada estar amb ells i veure com et segueixen. M'agradaria ser professor o entrenador. Crec que si fos entrenador tindria una experiència bona, i sabria com fer perquè s'ho passessin bé, que és bàsic. ❁

Normalment arrisco molt. Sempre sé fins on es pot arribar, però prefereixo caure'm i no arribar un o dos segons més del que em toca. Jo sóc més de baixar al màxim i arribar a baix bé, per anar a mig gas no baixo.

El dia de les classis d'Are vaig dir-me baixa a poc a poc que sinó no estaràs a la Copa del Món, i vaig baixar fatal. Baixava assegurant i no era jo. El dia de la cursa, vaig dir que ja que hi era ho havia d'aprofitar,

que si quies la meua mare em veuria menys per la tele,

que si quies la meua mare em veuria menys per la tele,

però no podia arribar i que em donessin sis segons. Vaig baixar a mort.

La teua vida, tot i la teua joventut, és estressant. T'ha d'agradar.

Sí que m'agrada, perquè sinó no ho faria, però és molt dur estar a l'agost, quan tots estan a la platja o de vacances, i que tu hakis de marxar a tal lloc a esquiar.

Quan hi ets ja estàs bé, però a vegades fa pal.

Què és el que portes pitjor.

Fer la maleta. La meua mare em fa la maleta sempre, però carregar i descarregar ho porto fatal.

Què no et falta mai en la maleta.

Ultimament la PlayStation, i d'un temps ençà l'ordinador.

Ets jove i alhora experimentat. Un noi com tu que ha passat per totes les categories, com valora la feina que està duent a terme la FCEH?

S'està fent una bona feina. El que és bàsic és entrenar molt, però també passar-ho bé, sinó després molts ho deixen.

Quan jo era aleví érem 200 els qui competíem, ara vas al Campionat d'Espanya Juvenil hi ha 40 noies i 70 nois. Suposo que no es diverteixen.

El dia de demà, quan pengis els esquis, et veus ensenyant el que sàpigues als més joves.

Sempre m'ha agradat estar amb els nens petits. M'agrada estar amb ells i veure com et segueixen. M'agradaria ser professor o entrenador. Crec que si fos entrenador tindria una experiència bona, i sabria com fer perquè s'ho passessin bé, que és bàsic. ❁

L'esquiador del PEC on realment disfruta és en el gegant.